

Testvér, bocsáss meg.

Soká hallgattam, testvérem, Magyar.
 Határunk széttépték s nem tiltakoztam,
 kamránk feltörték s csak néztem fanyar
 elfásúlással : jöjjön hát, mi rossz van,
 koldússá foszt s citromhéjjá facsar :
 eldobva elrohadni áhitoztam,
 folytatni fölbomlásig szenderem,
 nem bánva, hullám mily magot terem.

Hallgattam, testvér, mint a hulla hallgat
 s bolygtam, mint éj-kisértet, testtelen.
 Ha lettem jó barátot s asszony-ajkat,
 kik tárt sirok közt táncoltak velem
 s mikor hajnalban ránk szitált a harmat,
 megosztották koporsó fekhelyem :
 nem ujjongtam bús hűségük fölött
 s száncalmam értük egy jajt nem nyögött.

Testvér, hallgattam. Mint rabszolga : néma
 kinom nem mert hörgésbe törni már.
 Ha Lucullushoz tévedtem be néha,
 hol változatlan döng a régi bál,
 s meg visszazártak sorsom kényszerén a
 rozzant tanyák, hová csak hálni jár
 a bujdosó kedv : nem hasonlítottam
 s nem töprengtem már. Hallgattam halottan.

Testvér, bocsáss meg ! nem birom tovább
 kiszikkadt számban dac-béklyón a nyelvet.
 Követeli a korbácsolt jogát,
 hogy kiüvölsön minden gyötredelmet :
 fölszántott lelke s háta nyomorát ; —
 hogy sirhasson még egyszer, mint a gyermek,
 kinek álma sikoltós, rém-teli
 s éjjel, ha ébred, anyját nem leli.

Testvér, tudom, nem jó árút kínálok.
 Nem bűvöli ez vissza tűnt derőd.
 Tompán tükrözi halálom s halálad
 — a lealázót, nem a „nagyszerűt”.
 Gyásztalaj lettem : temetői árok,
 mérget búrjanzom, gyilkos gyökerűt.
 Légy gyógyszerész, párold e mérgeket
 s lábbadj föl tőlük, sorvadó beteg.